

«την οδόν»

Ένα ανθάκι μικρό. Τόσο δα. Στης ζωής μας το διάβα.

Με δάκρυα. Ναι. Και μύρα βρεγμένο.

Άσχετο αν της όποιας εποχής οι αποκαθελωτές της κάθε μορφής, την κάθοδο επιζητούν. Ειδικότερα σήμερα.

Όσο και αν είμαστε μπλεγμένοι στου βίου μας τις τόσες πραγματείες, να επιμένουμε μ' όλης της ψυχής μας τη ζέση.

Ζαλισμένοι από του όχλου τους θορύβους, ακούμε και πάλι τη φωνή. Μια πρόκληση, μα και πρόσκληση ταυτόχρονα. Και η βοή της τόσο βροντερή, τους αιθέρες διασχίζει. Και σ' όλο της ψυχής μας το βάθος φθάνει. Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου.

Κι εμείς, σαστισμένοι, ο ένας τον άλλο κοιτάζουμε.

Πώς εμείς, της γης τούτης οι χοϊκοί, θα ετοιμάσουμε του Κυρίου των πάντων την οδό;

Τούτο το έργο προϋποθέτει κόπο, και θυσίες, και ιδρώτες πολλούς. Ενώ ταυτόχρονα, σχεδιάσματα θα χρειαστούν. Και στρατηγικές όχι συνήθειες. Και άνδρες ισχυροί. Με νεύρα ατσάλινα. Καρδιές σταθερές. Σ' Εκείνον πάντα και μόνο προσηλωμένες.

Της καρδιάς η διχοστασία, μόνο προβλήματα φέρνει. Και αναστατώσεις. Φοβέρες. Μερισμούς. Και ακαταστασίες και ανωμαλίες πολλές.

Κι όλα τούτα, την παιδική μας προσπάθεια διώχνουν. Σαν αγκάθια, περισφίγγουν και πνίγουν.

Παρά ταύτα όμως, η προφητική προτροπή δεν παύει να λέγεται. Υπόκωφα ίσως. Υποδόρια. Και ...περιμένει.

Τι; Μα τη δική μας αντίδραση.

Πώς απαντούμε λοιπόν;

Θετικά; Αρνητικά; Σιωπώντας; Είναι και αυτό μια αντίδραση.

Αν συγκατανεύουμε, σε ποιες εδαφικές ενέργειες αναλύουμε τη δράση μας;

Μένουμε χωρίς όποια στη ζωή μας πετάγματα;

Και κάτι άλλο.

Ποια η θέση μας σε τούτο τον αγώνα;

Μπροστάρηδες; Λίγο τολμηρό το εγχείρημα. Κι επικίνδυνο. Κι αν η πτώση προκύψει; Της φυγής μας, ποια η τροχιά της;

Η πρόκληση, πάντως, είναι γενική.

Σ' όλους προκύπτει. Χωρίς εξαιρέσεις.

Και κάτι άλλο. Θέσεις για όλους υπάρχουν πολλές.

Τούτο βέβαια δεν επιτρέπει παρερμηνείες και αναβολές.

Στο θέμα της ερμηνείας θα χρειαστεί να στραφούμε λίγο.

Την οδό, την ξέρουμε. Είναι αυτή του καθήκοντος και της προσφοράς. Της τιμιότητας και της ειλικρίνειας. Της αγάπης στο Χριστό και τον συνάνθρωπο. Της εξόδου δηλαδή από τον εαυτό μας.

Τούτες οι αρετές, μέσα μας τα μύρα τους θα στέλνουν. Κι ευτυχισμένοι θα πλέουμε στην ζωή μας τον ίσαλο. Χωρίς ανησυχίες. Προβληματισμούς. Αμφιβολίες και τα σχετικά.

Δεν θα είναι του παραμυθιού οι νεράιδες στου πλοίου μας τη γέφυρα. Όχι. Ο Χριστός θα κρατεί το πηδάλιο. Θα μας περνά μέσα από τις ξέρες και τις στεριές. Τους υφάλους και τους σκοπέλους. Πάντα ζωντανούς και δυνατούς.

Γιατί απλά, θα είναι μαζί μας ο μόνος κραταιός και δυνατός.

Στο πλοίο μας, ο Χριστός κυβερνήτης.

Τι άλλο θέλουμε καλύτερο;

+ ο π. Γ.